

βρωμοκούφαρο τό, Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα καὶ κουφάρι.

Ὑβριστικῶς ὁ παχὺς καὶ ἄχρηστος ἄνθρωπος.

βρωμολάχανο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λάχανο.

Τὸ φυτὸν ἀγριοκαρδαμούδα 1, ὁ ἰδ.

βρωμολεπουτῆς ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λεπουτῆς. Διὰ τὸ β' συνθετ. ἰδ. ΠΓεννάδ. 160.

Τὸ φυτὸν atriplex rosea.

βρωμολιμένας ὁ, Ρόδ. βρωμολιμνῶνας Μεγίστ. βρουμουλιμνῶνας Σάμ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λιμένας.

Λιμὴν τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα βρωμοῦν ἔνεκα τῆς στασιμότητός των. Τὸ βρωμολιμνῶνας καὶ ὡς τοπων. Λυκ.

βρωμολίμνη, ἰδ. βρωμο - 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κρήτ. (Μονοφάτ.) Πελοπν. (Ἀργολ.)

βρωμολογία ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμολόγος

Αἰσχρολογία, αἰσχροὶ λόγοι. Συνών. βρωμόλογο.

βρωμόλογο τό, σύνθη. βρωμόλοο Ἄνδρ. κ. ἄ. βρουμόλογον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λόγια πληθ. τοῦ λόγος. Ὁ ἐνικ. βρωμόλογο εἶναι νεώτερος σχηματισμὸς ἐκ τοῦ πληθ. βρωμόλογα.

Βρωμολογία δ ἰδ.: Λέει βρωμόλογα. Δὲν κάνει τὸ παιδί ν' ἀκούῃ βρωμόλογα ἀπὸ τὰ παλαιόπαιδα. Τοῦ πεῖνα βρωμόλογο καὶ τὸν ἔκανε νὰ θυμῶσῃ, Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημολογία, ἀτσαλοκουβέντα, ἀχρειογλωσσία.

βρωμολόγος ἐπίθ. πολλαχ. βρωμόλογος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ὁ λέγων λόγους αἰσχροῦς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρωμόγλωσσος.

βρωμολογῶ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμολόγος.

Λέγω αἰσχροῦς λόγους, αἰσχρολογῶ.

βρωμολούλουδο τό, σύνθη. βρουμουλούλ'δου βόρ. ἰδιώμ. βρωμολέλουδο Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λουλούδι, παρ' ὃ καὶ λελούδι.

1) Ἄνθος εὐτελὲς σύνθη.: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα καὶ βρωμοχορταράκια, τί ἐγὼ εἶμαι τὸ τραγιάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο Πελοπν. 2) Ἄνθος λευκὸν καὶ ὑδροχαρὲς ὁμοιον μὲ τὸν κρίνον, περὶ τοῦ ὁποῖου πιστεύεται ὅτι μόλις τὸ ἴδουν αἱ ὀρνίθες παύουν νὰ γεννοῦν Εὔβ. (Αὐλωνάρι.)

βρωμολυγαρῆς ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λυγαρῆς.

Τὸ φυτὸν βρωμοκλάδι, ὁ ἰδ.

βρωμολυγῆς ἡ, Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ λυγῆς.

Βρωμολυγαρῆς, ὁ ἰδ.

βρωμομαρῆς ἡ, πολλαχ. βρουμουμαρῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρωμομαῖρα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ τοῦ ὄν. Μαρία.

1) Εἶδη ἐντόμων δυσόσμων α) Ἡ σκολόπενδρα ἡ ζωνωτὴ (scolopendra cincta) τῆς τάξεως τῶν μυριαπόδων (myriapodes) ἐνθ' ἄν. Συνών. πολυποδαροῦσα, σαρανταποδαροῦσα, χίλιοποδαροῦσα. β) Ἐπιλάχνη χρυσομελίνα (epilachna chrysomelina) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera) ἐνθ' ἄν. Συνών. βρωμοῦσα, μαρουδιά. 2) Μεταφ. γυνὴ ἀναιδὴς Λευκ.: Γνωμ.

Κάθε γάμος καὶ τραπέζι | κ' ἡ βρωμομαρῆς 'ς τὴ μέση.

[**]

βρωμολόχα, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόμουρος ὁ, Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ. Τὸ φυτὸν βρωμοβυζάκι 1, ὁ ἰδ.

βρωμοπαρούτι, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμομπούρδουλας ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ μπούρδουλας.

Ὁ κύνθαρος ὁ κατασκευάζων ἐκ κόπρου μικρὰς σφαίρας καὶ κυλίων αὐτάς διὰ τῶν ποδῶν εἰς τὴν φωλεάν του, κοπροκύνθαρος: Παροιμ.

Οὐλ' κί οὐλ' | κ' οἱ βρωμομπουρδούλ'

(ἐπὶ ἀνθρώπου οὐτιδανοῦ θέλοντος ν' ἀπονέμῃ εἰς ἑαυτὸν τιμὴν, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἄξιος).

βρωμόμυγα ἡ, κοιν. βρουμόμυια Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ μυγα.

Εἶδος μεγάλης μυίας. Συνών. κρεατόμυγα, σκατόμυγα.

βρωμομυρισμένος ἐπίθ. Ἡπ. (Κόνιτο.)

Ἐκ τοῦ οὖς. βρωμα καὶ τοῦ μυρισμένος μετοχ. τοῦ ρ. μυρίζω.

Ὁ ὄζων κακῶς, δύσοσμος: Ἄσμ.

Λουλούδια βρωμολούλουδα καὶ βρωμομυρισμένα, ἐγὼ εἶμαι ἕνας βασιλικὸς καὶ πάλε δὲν παινεῖσθαι.

βρωμομύρμηγκο τό, ἀμάρτ. βρουμουμύρμηγκου

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ μυρμήγκι.

Μέγας μύρμηξ. Πβ. βρωμο - 6.

βρωμομύτης ἐπίθ. ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ μύτι. Τύπ. βρωμόμυτος παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου βρωμᾷ ἡ μύτι, ὁ ἔχων ὄζαιναν τῆς ρινός. Συνών. βρωμορροθούνης.

βρωμόνερο τό, κοιν. βρουμόνερον βόρ. ἰδιώμ. βρωμονέρι Μύκ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ νερό.

1) Ὑδωρ βρωμερόν, ἀκάθαρτον κοιν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρωμονέρι καὶ Βρωμόνερο ὡς τοπων. πολλαχ. 2) Διάλυσις φανικοῦ ὀξέος Σύμ.

βρωμοντροπόλογο τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ), ντροπὴ καὶ λόγος.

Βρωμόλογο, δι' ὃ ἰδ. βρωμόλογο.

βρωμόξιδο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμοξυλεᾶ (Ι) ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὖς. βρωμα (ἡ) καὶ ξύλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ξά.

